

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

4 יוני 2019

תלה"מ 18-06-56328 ח.ל. נ' ר.א.א.

1

בפני כב' השופט נמרוד פלקס, סגן הנשיא

התובעת

ח.ל.

ע"י ב"כ עוה"ד זאב פרל

נגד

הנתבע

ר.א.א.

ע"י ב"כ עוה"ד באסל איסמעיל

2

פסק דין

1. תביעת אישה כנגד בעלה לשעבר, בגין שלושה פרסומי לשון הרע אותם פרסם כנגדה כנטען
הנתבע. בשל שלושה פרסומים נטענים אלה מבקשת התובעת פיצוי מאת הנתבע בסך
150,000 ₪, מבלי שתידרש להוכיח את נזקה.
2. לצדדים שני ילדים משותפים, השוהים הן אצל התובעת והן אצל הנתבע, בהתאם לסדרים
שנקבעו מעת לעת. בין הצדדים התגלעו אי אלו מחלוקות באשר לטיפול בילדיהם ולקשר של
כל אחד מהצדדים עמם, ועקב כך אף נדרשה מעורבות גורמי הרווחה, לרבות המחלקה
לשירותים חברתיים ביישוב XXX (להלן - "היישוב"), אשר בשטח שיפוטו התגוררו
התובעת, ואף הילדים - עת הללו שהו במחיצתה. בזמנים הרלבנטיים להליך דנן, עבדה
התובעת לפרנסתה במוקד הביטחוני של היישוב, ומנהלה הישיר שם היה מר XXX (להלן -
"מר י.י").
3. בכל הנוגע לשניים מהפרסומים הנטענים אין כתב התביעה מגלה עילה, וממילא לא הוכח
תוכן אותם הפרסומים, ולפיכך יש לדחות את התביעה באשר לפרסומים נטענים אלו. הדין
הוא, כי תובע אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו רעה, אלא עליו להתכבד
ולפרט בכתב תביעתו את פירוט המילים, בכתב או בעל פה, בהן השתמש הנתבע. כאשר לשון
הרע הנטענת נאמרת בעל פה, על התובע לציין בכתב תביעתו את המילים המדויקות
שנאמרו, והוא אינו יכול להסתפק במסירת תוכנו. ראו: ע"פ 24/50 גורלי נ' היועמ"ש, פ"ד ה
1145, 1154 (1951); המ' (מחוזי י-ם) 688/66 פויכטונגר בע"מ נ' אהרוני, פ"מ נד 291, 293
(1966); רע"א 2291/12 הלפרין נ' איצקוביץ (2012).

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

4 יוני 2019

תלה"מ 18-06-56328 ח.ל. נ' ר.א.א.

1
2 4. התובעת כלל לא פירטה בתביעתה את המילים המדויקות אותן אמר לטענתה הנתבע באותם
3 שני פרסומים נטענים: האחד, תלונה אותה הגיש הנתבע למשטרת ישראל - אשר לאחר
4 חקירה לא נמצאה בה כל אשמה פלילית כלפי התובעת (ראו: סעיף 14 לכתב התביעה);
5 האחר, דברים אותם אמר כנטען הנתבע למר י. (ראו: סעיף 9 לכתב התביעה). התובעת אף
6 לא הביאה כל ראיה באשר לאותן מילים מדויקות שאמר הנתבע באותם שני פרסומים.
7 באשר לתלונה למשטרה הסתפקה התובעת בהצגת הודעת משטרת ישראל שלא להעמידה
8 לדין, אשר אין בה פירוט מדויק של המילים אותם אמר הנתבע המשטרה. כך אף במסמך
9 מאת המשטרה, אשר צורף כנספח 6 לתצהיר התובעת, נכתבה מהות תלונת הנתבע, אך לא
10 מילותיה המדויקות. התובעת אף לא זימנה לעדות את מר י., אשר יכל להעיד על שאמר לו
11 הנתבע.

12
13 5. שונים הם פני הדברים באשר לפרסום השלישי. עסקינן במכתב אותו שלח הנתבע, באמצעות
14 הדואר האלקטרוני, אל שלושה נמענים, כדלקמן: האחראי על מחלקת הרווחה במועצה, סגן
15 ראש היישוב ומנכ"ל היישוב. באותו המכתב נכתב, בין היתר, כהאי לישנא:

17 " הנה עוד דיווח מאתמול ה - 27.9.17, XXX, בני הבכור, דיבר
18 דיבורים אובדניים היום לאחר בירור עם המורה שלו, XXX, על
19 העניין מסתבר שגם בביה"ס הילד דיבר דיבורים אובדניים לפני שבוע.
20 זו לא הפעם הראשונה שהילד מדבר בצורה אובדנית. גם בשנה שעברה
21 הילד דיבר דיבורים על מוות ורצון להתאבד ופרט את העניין לפרטים.
22 ושוב לאחר בירור עם המורה דאז XXX מסתבר שהיו דברים דומים
23 בביה"ס. אינני יודע אם היא דיווחה אך אני יודע שהנ"ל נמצא בחוק
24 חובת דיווח ואם לא נעשה כך זה חמור מאוד. ושוב בעניין הרגיל
25 הילדים לבד ללא השגחה וללא אוכל. כשלקחתי אותם הם היו לבד,
26 וסיפרו שאמא הולכת הרבה למשטרה בXXX (מתנדבת בXXX
27 בערבים). והם שומרים על עצמם כשאמא לא נמצאת. (עצוב, ממש
28 פשע בחסות המשטרה ..) ושוב ממש רעבים ואמרו שלא אכלו צהריים
29 ... ועוד עניין ישן חדש, לינה בעירייה. הילדים ישנים במוקד בלילות
30 כשאמא שלהם עובדת שם (בעיקר קורה בחגים בימים רגילים הם
31 נשארים לישון לבד בבית). העניין לא נראה לי הגיוני כלל שהילדים
32 ישנו במסדרונות העירייה. הבנתי מהילדים שהם ישנים כל פעם
33 במקום אחר ביישוב, XXX, בחדר כוונים, במשרדים הילדים לא
34 מכירים את השמות של המקומות. אני עדיין ממתין למענה מהגורמים
35 המטפלים בעניין התלונות הקודמות. אני מרגיש שלוקח המון זמן

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

4 יוני 2019

תלה"מ 18-06-56328 ח.ל. נ' ר.א.א.

- 1 לטפל בדברים שהם דחופים וידועים לכם ואף קרו דברים נוראים
2 בעקבות על אף התלונות הרבות שלי. ובכלל חוץ מהמקרה של הפגיעה
3 המינית בבת שלי לא קיבלתי שום תגובה או מענה לדיווחים ולתלונות
4 שלי בשנים האחרונות".
- 5
- 6 .6 אין מחלוקת, כי תוכן הפרסום השלישי מוציא את דיבתה של התובעת רעה. ב"כ הנתבע אף
7 אישר זאת במפורש בסיכומיו. ראו: עמ' 70 סיפא - 71 רישא לפרוטוקול מיום 19.5.19. אף
8 אילולא הודאת הנתבע פשיטא, כי תוכן הפרסום - המייחס לנתבעת הפרת חובתה לדאוג
9 כראוי לרווחת ילדיה - מציגה באור שלילי בפני האדם הסביר, והרי המבחן לקבוע האם
10 הדברים שנאמרו עולים לכדי "לשון הרע" הוא מבחן אובייקטיבי, מבחן האדם הסביר. עת
11 בוחנים אנו את הפרסום בהתאם למסר אותו מבין ממנו האדם הסביר. ראו: ע"א 740/86
12 תומרקין נ' העצני, מ"ג (2) פ"ד 333, 337 (1989); ע"א 6903/12 canwest נ' עזור (2015)
13 בפסקה 21 לפסה"ד.
- 14
- 15 .7 המחלוקת בין הצדדים נוגעת למעשה אך לשאלה שמא הפרסום האמור חוסה תחת הגנות
16 האמת בפרסום או תום הלב. לטענת הנתבע תוכן הפרסום אמת; חלה עליו חובה חוקית,
17 מוסרית או חברתית לפרסם את הפרסום; הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר;
18 הפרסום היה בהגשת תלונה לממונים על התובעת, או לרשות מוסמכת לבדוק תלונות על
19 התובעת. לאור האמור טוען הנתבע, כי עומדות לו ההגנות על פי הוראות סעיפים 14, 15(2),
20 15(3) ו- 15(8) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 (להלן - "החוק").
- 21
- 22 .8 התובעת דוחה את טענות הנתבע באשר לתחולת ההגנות האמורות. לטענתה תוכן הפרסום
23 אינו אמת, אין עניין ציבורי בפרסום, הפרסום לחלק מהנמענים לא היה לשם הגנה על עניין
24 אישי של הנתבע, ואף לא חלה עליו כל חובה לפרסמו להם. הפרסום שהופנה למנהלי
25 התובעת (מנכ"ל וסגן ראש היישוב) נעשה בכוונה לפגוע בה ולהציגה באור שלילי בפני
26 מנהליה.
- 27
- 28 .9 יש לדחות את טענת הנתבע לתחולת הגנת "אמת בפרסום". סעיף 14 לחוק קובע כי:
29 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת
30 והיה בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט
31 לוואי שאין בו פגיעה של ממש". לטענת הגנה זו שני יסודות: אמת בפרסום ועניין ציבורי.
32 היסוד העובדתי הוא, כי יש אמת בפרסום, דהיינו שהפרסום תואם את המציאות כפי שהיא
33 מוכחת באמצעות הראיות המובאות במשפט. ודוק: אפילו פעל המפרסם בתום לב והאמין
34 בכנות באמיתות הפרסום שפרסם, ובכלל זה גם אם טעותו הייתה סבירה והוא לא התרשל
35 כלל בכל הקשור לבדיקת תוכן הפרסום, לא תעמוד לו הגנת "אמת הפרסום" אם היסוד

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

4 יוני 2019

תלה"מ 18-06-56328 ח.ל. נ' ר.א.א.

- 1 העובדתי של אמיתות הפרסום לא התקיים. בנסיבות אלה של פרסום שאינו אמת, תום לבו
2 של המפרסם אינו יכול להועיל לו ואף אם הייתה לו אמונה כנה בדבר אמיתות העובדות
3 שפרסם - לא יוכל הוא ליהנות מההגנה שבסעיף 14 לחוק. ראו: דנ"א 2121/12 פלוני נ'
4 זיין-אורבך (2014) (להלן - "עניין זיין").
5
6 10. זאת ועוד, נטל ההוכחה בכל הקשור לטענה זו מוטל על הנתבע, ואינו עניין של מה בכך.
7 מידת ההוכחה הנדרשת לצורך הוכחת טענת אמת הפרסום, עומדת ביחס מתאים לרצינותו
8 וחריפותו של תוכן הפרסום. בהקשר זה ציין כב' הנשיא גרוניס בפסק הדין בעניין זיין, כי
9 "פרסום שאינו בגדר אמת אינו ראוי להגנה לפי סעיף 14 לחוק... גם בדנ"א קראוס הכיר
10 בית המשפט כי הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום, נטל כבד הוא, זאת, בין היתר לאור הפער
11 שיכול להיווצר בין אמיתות הפרסום לבין היכולת להוכיח זאת בהליך שיפוטני". ראו: סעיף
12 37 לפסק דינו של כב' הנשיא גרוניס. סבורני, כי הנתבע לא הרים את הנטל המוטל עליו
13 להוכיח שהדברים אותם כתב אודות התובעת אמת הם. התובעת הבהירה "ברחל בתך
14 הקטנה", כי אין אמת בטענות הנתבע כלפיה באשר להזנחת ילדיה. ראו: סעיף 29 לתצהיר
15 התובעת; עדות התובעת בעמ' 10, 14 - 17. עדות התובעת הייתה מהימנה עלי.
16
17 11. אל מול עדות התובעת ניצבת עדותו היחידה והלא מהימנה של הנתבע, אשר דומה שמחמת
18 כעסיו כלפי התובעת מעלה הוא טענות כלפיה, כי היא מזניחה את ילדיהם הקטינים. טענות,
19 אשר אף אם אניח שהנתבע עצמו מאמין להן, לא הובאה להן כל הוכחה פרט לעדות הנתבע -
20 לה איני מאמין - ולסרטונים בהם צילם את ילדיו ולהקלטות שיחותיו עמו, כאשר הוא
21 "מכניס לפיהם" מילים ואמירות, אשר נועדו להציג את התובעת באור שלילי. אי מהימנות
22 הנתבע ניכרת מאופן תשובותיו המתחמק לשאלות אותן נשאל בחקירתו הנגדית, ואילו
23 האופן בו הדריך את ילדיו "והכניס מילים" לפיהם ניכר מצפייה בסרטונים והאזנה
24 להקלטות אותן הגיש לבית המשפט. ראו: עמ' 30 - 34, 37 - 39, 43 - 45, 48 - 52.
25
26 12. אפנה לטענת הנתבע לתחולת ההגנות מכח סעיפים 15(2), 15(3) ו- 15(8) לחוק. יוער, כי את
27 הוראת סעיף 15 לחוק יש לקרוא יחד עם הוראת סעיף 16 לחוק הקובעת היפוך הנטל
28 בנסיבות מסוימות (חזקת אי תום לב). הוראות החוק הרלבנטיות לעניינינו קובעות כהאי
29 לישנא:
30
31 "15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זו הגנה טובה אם הנאשם או
32 הנתבע עשה את הפרסום בתום לב ובאחת הנסיבות האלו:
33 "(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית,
34 מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

4 יוני 2019

תלה"מ 18-06-56328 ח.ל. נ' ר.א.א.

- 1 (3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של
2 האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר ;
3 (8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה
4 התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות
5 המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה ;
6 ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר
7 הגשתה או של תכנה.
- 8 16. (א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות
9 בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה
10 את הפרסום בתום לב.
- 11 (ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים
12 בפרסום אחת מאלה :
- 13 (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו ;
14 (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים
15 להיווכח אם אמת הוא אם לא ;
16 (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת
17 הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15."
- 18
- 19 13. ראשית, לעניין נטל ההוכחה, הרי הנטל להוכחת מרכיב "תום הלב" שבסעיף 15 לחוק מוטל
20 על המפרסם - דהיינו, במקרה זה - על הנתבע, כשם שמוטל עליו הנטל להוכיח גם את
21 טענותיו כי עשה את הפרסום בנסיבות בהן חלה אחת משלוש ההגנות האמורות של סעיף 15
22 לחוק. ראו: א' שנהר, **דיני לשון הרע**, עמ' 258 (להלן - "**שנהר**"). כדי לבסס לכאורה הגנת
23 תום לב, מפני תובענה בשל פרסום לשון הרע, על הנתבע להוכיח שלוש אלה: כי הפרסום
24 נעשה על-ידו בתום לב, באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק (ראו: שנהר בעמ' 250), וכי
25 הפרסום לא חרג מן הסביר באותן נסיבות, כאמור בסעיף 16(א) לחוק. אך אם הוכיחה
26 התובעת אחת משלוש חלופותיו של סעיף 16(ב) לחוק, כי אז מתהפכת הקערה על-פיה וקמה
27 חזקה הפוכה, שהפרסום נעשה שלא בתום לב, ואם הנתבע אינו סותר את העובדות עליהן
28 נסמכת חזקה זו, כי אז ימצא חייב בדין. ראו: ע"א 184/89 **טריגמן נ' טיולי הגליל** (1992);
29 ע"א 670/79 **הארץ נ' מזרחי**, פד מא(2) 169 (1987). שנית, משמעות "תום הלב" לעניין הגנות
30 אלה מתייחסת ל**אמונה** של המפרסם באמיתות הפרסום - אם כי טרם הוכרע בפסיקת בתי
31 המשפט האם הקריטריון לכך הוא אובייקטיבי או סובייקטיבי. ודוק, קנה המידה לתחולת
32 ה**נסיבות** המפורטות בסעיף 15 לחוק הוא אובייקטיבי - ולצורך בחינת התקיימותן לא ייחס
33 בית המשפט חשיבות לשאלת אמונתו הסובייקטיבית של המפרסם האם הנסיבות אכן
34 התקיימו. ראו: שנהר בעמ' 251. זאת, לנוכח האינטרסים ביניהם יש לאזן בהגנה זו. ראו:

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

4 יוני 2019

תלה"מ 18-06-56328 ח.ל. נ' ר.א.א.

- 1 ע"א 788/79 ריימר נ' עיזבון רייבר, פ"ד ל"ו (2) 141, 149 (1981). עוד יש לומר לעניין ההגנה
2 הקבועה בסעיף 15(8) לחוק, כי תום הלב נקבע, לא על-פי המניע שהביא לתלונה, אלא על-פי
3 האמונה באמיתות תוכנה. ודוק, גם כאשר המתלונן מונע על ידי מוטיב של זדון, אך למיטב
4 אמונתו דברי התלונה עצמם אמיתיים הם, תעמוד לזכותו הגנת סעיף 15(8) לחוק לתוכן
5 הפנייה וזדון באשר למטרת הפנייה, אך זאת ככל שהפנייה בוצעה באופן ובהיקף שלא יעלו
6 כדי פרסום לשון הרע על הזולת. ראו: בע"מ 1620/17 פלוני נ' פלונית (2017).
7
8 סבורני, כי לא עלה בידי הנתבע להוכיח, כי עומדת לו הגנת תום הלב, על פי איזו מהחלופות .14
9 להן טען. זאת בכל הנוגע למשלוח אותו פרסום בדואר אלקטרוני אל סגן ראש היישוב
10 ומנכ"ל היישוב - אשר לטענת התובעת הם בבחינת מעבידיה. גרסת הנתבע הייתה,
11 שהפרסום נשלח אל סגן ראש היישוב בהיותו האחראי על שירותי הרווחה במועצה, עת
12 הנתבע לא היה שבע רצון מטיפול עובדי הרווחה היישוב בתלונותיו כנגד התובעת; ומשלוח
13 הפרסום אל מנכ"ל היישוב היה בהיותו הממונה על התובעת. ראו: סעיפים 14 - 15, 20
14 לכתב ההגנה; סעיפים 1, 10 - 12 לתצהיר הנתבע. ודוק - בסעיף 12 לתצהירו העיד הנתבע,
15 כי: "עצם הגשת התלונה או תוכנה לא פורסמו לאיש מלבד גורמי הרווחה והממונים
16 עליהם". בחקירתו הנגדית שב והבהיר הנתבע, כי הטעם לפנייתו אל מנכ"ל היישוב וסגן
17 ראש היישוב היה "בכובעם" כממונים על מחלקת הרווחה - כלפיה כאמור היו לנתבע
18 טענות. ראו: עמ' 25 סיפא - 26 לפרוטוקול הדיון מיום 19.5.19.
19
20 התובעת טענה, כי מנכ"ל וסגן ראש היישוב אינם ממונים כלל על מחלקת הרווחה, וכפי .15
21 שיובהר להלן לסוגיה זו יש נפקות באשר לתחולת הגנת תום הלב. התובעת תמכה טענתה זו
22 בתרשים ארגוני של היישוב, המלמד, כי אכן הגורמים הללו אינם אחראים על מחלקת
23 הרווחה. הנתבע טען בעלמא את ההיפך הגמור, אך לא הביא כל ראיה התומכת בטענתו זו.
24 הכפיפות הארגונית במועצה וזהות הגורם האחראי על מחלקת הרווחה, אינם בבחינת ידיעה
25 שיפוטית. כך לדוגמא קיימים ארגונים בהם מנכ"ל הארגון, ולא כל שכן נבחר ציבור, אינו
26 ממונה על הטיפול בעניינים הנוגעים לפעילות פרטנית של אותו הארגון כלפי אדם זה או
27 אחר, ולמעשה אותו מנכ"ל, או נבחר ציבור, ממודרים מהעיסוק בעניינים אלה. כך לדוגמא:
28 מנכ"ל משרד המשפטים אינו חשוף לפרטי תיק משפטי פרטני בו עוסקת פרקליטות
29 המדינה, ואלו אף פני הדברים באשר לסגן השר לביטחון פנים ומנכ"ל משרדו, בכל הנוגע
30 לעיסוקה של משטרת ישראל בתיק חקירה זה או אחר. בהעדר כל ראיה לסתור הרי,
31 שהנתבע לא הרים את הנטל המוטל עליו להוכיח, כי פנייתו אל מנכ"ל וסגן ראש היישוב
32 באה בגדרי פנייה לגורם הממונה על מחלקת הרווחה - ובכך משום תלונה לרשות המוסמכת
33 לחקור בנושא התלונה.
34

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

4 יוני 2019

תלה"מ 18-06-56328 ח.ל. נ' ר.א.א.

16. סבורני, כי לא מתקיימת אף לא אחת מחזקות תום הלב להן טען הנתבע. כך לא הובהר מדוע זה היחסים שבינו לבין מנכ"ל וסגן ראש היישוב הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לשלוח אליהם את אותו פרסום; אף אם אניח, כי יש לראות במשלוח הפרסום אל מנכ"ל וסגן ראש היישוב כדבר שנעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנתבע - כפי שהנתבע ראה את הדברים הרי, שהנתבע כשל פעמיים - הן עת נמנע מלברר האם אכן אותם הנמענים ממונים על מחלקת הרווחה, כסברתו הנתבעת, והן עת נמנע מלברר עם התובעת עצמה, האם יש אמת בטענותיו בדבר הזנחתה את הקטינים. כאמור, הנתבע לא הוכיח, כי הטענות אותן פרט בפרסום האמור אמת הן, ומשכך היה עליו למצער להוכיח, כי נקט באמצעי סביר ומתבקש בנסיבות העניין - הוא פנייה אל התובעת בכדי לברר האם אכן היא מותירה את הילדים לבד שעות ארוכות כטענתו, מלינה אותם במשרדי העירייה וכיוב'. חלף בירור פשוט זה - אותו היה בידי הנתבע לבצע אף בכתב, באמצעות מסרון או דואר אלקטרוני - בחר הנתבע לדובב את הילדים "ולהכניס מילים" לפיהם, בניסיון לאשש את טענותיו. לעניין זה יוער, כי לא הוכח מתי בוצעו אותן הקלטות וסרטונים של הילדים, ובהחלט ייתכן שאלו בוצעו לאחר משלוח הפרסום אל הנמענים האמורים. ראו: סעיף 17(ה) לתצהיר הנתבע, בו נכתב, כי הסרטון אליו הוא מפנה צולם בשלהי חודש 11/18 - למעלה משנה לאחר משלוח הפרסום האמור אל מנכ"ל וסגן ראש היישוב, וכחצי שנה לאחר הגשת תביעה זו. ראו: עדות הנתבע בעמ' 46 סיפא - 47 רישא לפרוטוקול הדיון מיום 19.5.19.
17. לא זו אלא אף זו, שאף אם אניח שתכלית פניית הנתבע אל מנכ"ל וסגן ראש היישוב הייתה "ככובעים" כמנהלי התובעת, בכדי לידעם על שעות העבודה הארוכות של התובעת, הזנחתה הנתבעת את הילדים ולינת הילדים במתקני העיריה - עובדה שכלל לא הוכחה - סבורני, כי נוסח והיקף הפרסום היה מעבר לסביר. כך ככל שאכן סבר הנתבע, כי קיימת השפעה של שעות עבודת התובעת על טיפולה בילדים, לא ברור מדוע זה נדרש לפרט בפרסום את אמירותיו האובדניות לכאורה של מי מהילדים, תוך יצירת מצג שבפנינו אם מתעללת ומפקירה - להבדיל מאם המועסקת בהיקף משרה, אשר אינו משביע את רצון גרושה, אשר דומה שאף לאחר הגירושין מנסה להכתיב את אורחות חייה. מסופקני אף האם ניתן ליתן לגיטימציה לפנייה אל מעבידו של אדם, אגב הליכי פירוד וגירושין, תוך פירוט עניינים אישיים שלו ושל ילדיו, ולראות בפרסום זה משום פרסום בהיקף סביר, אשר נועד להגן על עניין כשר של הפונה, או ככזה הבא בגדרי עניין בו המעביד ממונה על אותו אדם. במקרים מעין אלה שומה על הפונה לנקוט משנה זהירות עת הוא מפנה פרסום משפיל ומבזה אל מעבידו של הנפגע. השוו: עמ"ש (ת"א) 47311-10-13 פלוני נ' פלמונית (2014).
18. הנתבע נטל לעצמו את החירות לשתף את מעבידי התובעת בתובנותיו וסברותיו, הלא מבוססות, בטיב ואיכות טיפול התובעת בילדיה. לא השתכנעתי, כי פניית הנתבע אל מעבידי התובעת נבעה מדאגה כנה לשלום ילדיו, תוך מטרה לפנות אל לבם בכדי שיקלו על עומס

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

4 יוני 2019

תלה"מ 18-06-56328 ח.ל. נ' ר.א.א.

- 1 העבודה בו שרויה התובעת. התרשמותי היא, כי כוונת הנתבע הייתה למעשה ההיפך הגמור,
2 קרי - פנייה אל מעבידי התובעת בכדי לבזותה ולהשפילה. דומני שהנתבע עצמו כלל לא
3 ביקש לפנות אל מנכ"ל וסגן ראש היישוב "בכובעים" כמנהלי התובעת, אלא טענתו זו נוצרה
4 בדיעבד. תכלית פנייתו לכתחילה הייתה פנייה אל אותם הגורמים מפאת סברתו, כי הם
5 ממונים על רשויות הרווחה (סברה, אשר התבררה כלא נכונה, או למצער לא הוכחה). איני
6 מאמין לטענת הנתבע, שמטרת פנייתו אל אותם הגורמים "בכובעים" כמנהלי התובעת נועדה
7 דווקא להטיב עמה ועם הילדים, בכדי שיוקל עומס העבודה המוטל עליה. התרשמתי, כי
8 תכלית הפנייה הייתה למעשה ההיפך הגמור, קרי - ביוש התובעת בפני הממונים עליה, או
9 למצער אדישות לתוצאה זו.
- 10
- 11 19. בבואי לפסוק את סכום הפיצוי אותו על הנתבע לשלם לתובעת, בגין לשון הרע שפרסם
12 אודותיה הבאתי בחשבון מספר שיקולים אותם אפרט להלן. לשון הרע פורסמה בפני שני
13 אנשים בלבד - בנוסף לממונה על מחלקת הרווחה - אשר הפרסום כלפיו חוסה תחת הגנת
14 סעיף 15(8) לחוק. הדעת נותנת איפוא, כי הנזק שנגרם לתובעת מצומצם, ומתבטא במישור
15 הלא ממוני בלבד. אם כי מאמין אני לעדות התובעת, שהיא חשה מושפלת ומבוישת. ראו:
16 עמ' 6-7 לפרוטוקול הדיון מיום 19.5.19. שיקול הטבת נזקי התובעת - הוא השיקול המרכזי
17 בעת פסיקת פיצויים - מצומצם איפוא.
- 18 יחד עם זאת תכלית פסיקת הפיצויים היא אף עונשית והרתעתית, לשם חינוך הציבור
19 להימנע מפגיעה בשמו הטוב של אדם. הדברים יפים ביתר שאת כאשר לשון הרע מפורסמת
20 בכוונה לפגוע. ראו: שנהר בעמ' 370; רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר** (2006) בפסקה 32
21 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה; רע"א 1700/10 **דוביצקי נ' שפירא** (2010).
- 22
- 23 20. אשר על כן הנני מחייב את הנתבע לשלם לתובעת סך 17,000 ₪, וכן הוצאות משפט בסך
24 8,000 ₪.
- 25
- 26
- 27 ניתן היום, א' סיוון תשע"ט, 04 יוני 2019, בהעדר הצדדים.
- 28
- 29
- 30 נמרוד פלקס, שופט, סגן נשיא
- 31